

„Danfkeren“ et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danfkeren“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danfkeren“ ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktorens Formand.

Alle Andetider og Afhænginger. Fortsættelse af Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Andersen, Rt. 1, Irene, South Dakota. Nyheder sendes direkte til „Danfkeren“, Dr. D., Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter. Advertising Rates made known upon application.

„Danfkeren“

Bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Oplysning modtages af Udgiverne og at Gælden er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Post, der avorterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det avterende, bedes de altid omtale, at de faa Advertisementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Blot et Par Bemærkninger.

„Dannevirke“ ophjerte i sidste Uge i Genhold til vor Medgæstelse i Nr. 37, at den og ikke Past. Bructner har Stylden for Udelabelserne, vi paapegede. Den havde uden at spørge ham og uden at bemærke det udeladte en Del af de træffeste Udtryk. Imidlertid bliver det derved, at vi, som paa vist, ikke har nægget at optage Past. Bructners „Genfor“, men kun det, der ikke var svar til Past. Thoreby.

Et alle Svar paa Past. Bructners Bestyrelsesmoder med Past. Thoreby kan ventes med det første. A. M. Andersen.

En Diakoniske Virksomhed, et Sanatorium for brystsige.

J adskillige Forbindelser har Spørgsmaalet været gjort i „Danfkeren“: „Naar mon Diakoniske-Genningen kommer frem blandt os?“ Det er med stor Glæde og Tak til Gud, at jeg kan meddele „Danfkeren“'s Læser, at denne Tanke, der længe har ligget hos flere iblandt vort Folk, nu har antaget fast Stille, idet en Del Venner har dannet en Organisation der i Foraaret d. 6te Maris blev inkorporeret under Colorado's Love for religiøse Velgørenheds-Selskaber.

Dens officielle Navn er: „Lutheran Deacons-Institute and Sanatorium Auxiliary“.

Foreningens Board of Trustees vil komme til at bestaa af 15 Medlemmer, der alle skulle være Lutheranere og mindst 10 af disse Medlemmer af „Den for. dansk ev.-luth. Kirke i Amerika“. De første Embedsmænd i Board of Trustees er Past. G. B. Christensen som Formand, Past. J. Møller som Vice-Formand, Past. J. P. Jensen som Kasserer og undertegnede som Sekretær.

Dette Board er delvis organiseret efter samme Grundsetning som „Andres Missions-Beskyttelse“ og kirkelig Forening til Opførelse af nye Kirker i København.

Dise Bevægelser har været til saa megen Velværelse i vort Fædreland, og det har været de til denne Sag knyttede Benner's Haab, at samme Grundsetninger vilde føre til rigtig Velværelse i Arbejdet blandt de unge. Organisationsformaal — som det er nævnt i Inkorporationsartiklerne — er følgende:

- 1. At oprette og underholde et Sanatorium i Colorado, i hvilket brystsige — uden Hensyn til Hjemstaaen, Trossædelser, Nationalitet eller Farve — kunne møde kristen Kærlighed og Pleje i et Klima med saa gunstige Betingelser for Helbredelse og Lindring.

2. At oprette og underholde en Stiftelse for lutheriske Diakoniser, som i Harmoni med Kaiserwerthers forbundt vilde være deres Liv til at tjene trangende og lidende Medlemmer for Herrens Skyld.

3. At drive dette Sanatorium — saa vidt muligt — efter en kooperativ-industriell Plan.

4. At nævnte Sanatorium skal — saa vidt muligt — modtage Inge af alle Grader i Engdommens Udvikling.

5. At der bestandig underholdes saa stort et Antal frie — eller til Del frie — Patienter, som Omstændighederne tillade.

Ved Udførelsen af disse Bestemmelser har Vennerne paa den ene Side knyttet Virksomheden tæt til vor Moderkirke, som den blev os før i Fædrelandet — paa den anden Side har de forsøgt at aabne Hjertet saa vidt for menneskelig Nød og Trang, som det ved Kristi Kærlighed lader sig gøre. Som vor Herre og Messer ikke anerledes forstod, men lader Jøde og Græker være lige i hans Øjne — saa ønsker de Venner, der er knyttet til denne Sag, at man for Jesu Skyld skal være rede til at tjene alle.

Det er det samme Ønske, der ligger til Grund for Tanken om den kooperativ-industrielle Plan; thi der ved aabnes Muligheden for et langt større Virkefelt.

Virksomheden vil da i Virkeligheden komme til at indbefatte baade Sanatorium, Hospital og Hjem for brystsige. I Sanatoriet undertager Patienterne sig en længere eller kortere medicinsk, diætisk og klimatisk Kur. Det er denne Gren af Arbejdet, der har naaet saa høje Resultater i de nyeste „Heilanstalten“, i Adironck og andre Steder. Dog er denne Kur nærmest af Betydning for Patienter i første og anden Grad af Engdommens Udvikling. Bliver Patienter raske, rejser han, hvis ikke, og han bliver værne, kommer Hospital til, og han nyder det ikke mere den farstille — men almindelig medicinsk Behandling.

Største Parten af brystsige er mindre bemidlede eller fattige; og er ofte ude af Stand til at udbede Omkostningerne ved et Ophold paa et saadant Sted, og der vil jo dog — særlig i de første Kar — kun kunne holdes et meget begrænset Antal frie Patienter.

Mange Inge kunne imidlertid udbede sig — men ikke en hel Dags Arbejde. Da vil Sanatoriet forsaage at finde Virksomhed for saadanne, saaledes at de kunne fortjene helt eller til Del frit Ophold. Dette vil ske ved at lindre saa meget Hævedrug, Fruktans, Blod o.s.v. som det er muligt til Sanatoriet. Derved bliver det muligt at vække en hjælpende Haand til saa mange flere ved at Sanatoriet hjælper dem til at hjælpe sig selv. Der vil da blive Patienter, som maatte gennem lang Tid vil blive knyttede til Stedet, saa at det bliver et andet Hjem. Andre vil indse, at deres Bedring vil forlanger Udvikling men fører ikke til Helbredelse. Disse vil ikke ønske atter af komme ud, hvor de beklagelig faar at høre, at de er „Consumptives“, som man skal vogte sig for. En Del af disse vil naturligvis ønske at tjene Brødet i Sanatoriets Stillehed og Ro saa længe, de kunne; thi der er alle Inge og — det er underligt — men dog sandt — at fælles Livet: er fælles Trøst. Paa denne Maade vil Sanatoriet — maaske i Aarevis — blive et Hjem for enlige og vænnelede indtil Døden tager dem bort.

Det vil bemærkes at de tre Afdele indrettes ikke ved skarpe Linier men grænse ind i hjerandte.

Men hvad skal der til for at faa det hele til at gaa? De fleste vil sige: „En hel Del Penge“. Ja, det er sandt men det er ikke det vigtigste. Det vigtigste er, at der kommer Mand og Kvinder, som vil tjene, elske og bede Sagen frem, som for Jesu Skyld indet vil begære uden Høje og Klæder, de helliges Samfund i Stillehed og Ro og Gæden, der er i at tjene og gaa til i Hænen — ikke for en Dag — ikke for en Uge — men — i en trofast Stare, stor eller lille, ligger en saadan Gernings Styrke.

I Høstefen heraf var vel intet naturligt end at Tanken kom frem om at knytte en Diakoniske-Virksomhed til et saadant Arbejde. Stulde denne Sag, der har været til saa uberegnelig Velværelse i den protestantiske Kirke, ikke lige saa vel blive Bærestøtten i Gerningen her blandt de Inge? Stulde der ikke her og der sidde Kvinder, som maa indbrømme for sig selv, at de

intet har at leve for, og som kunde se et Raad fra Herren til at gaa og tjene hans Inge? Stulde der ikke være Kvinder, som kunde slippe smaa Opgaver for at tage den største i at blive en Jesu Tjenerinde for hans Inge og forladte?

Planen med Diakonise-Genningen indeholder intet nyt. Der ønskes ikke, at den ved os skal fremtræde under nye Former — men tværtimod, at den skal knytte sig saa nær som muligt til Armistationerne i Kaiserwerth og København og betragtes som en Afkæger af hine to Stiftelser. Det er vort Haab at skulle faa en Husmøder fra Diakonise-Stiftelsen i København.

Men hvorledes staves Midlerne til Bøje?

For det første er det en Trøst at vide, under hvor trænge Raar Diakonise-Genningen faa ofte — alene i Tilbud til Gud — har maattet begynde. For det andet tør Barmhjertighed vel bante frimodig paa Barmhjertighedens Dør? Af Hensyn hertil har Organisationen indtaget den Stilling, den har; thi det er dens Hensigt at bante paa alle Døre for at bede om en Gæst — baade paa enkelte Personers, Samfund, Foreningers og i det hele, hvor Barmhjertighed kan vente at finde et aabent Dre og Hjerte.

Endvidere er det Hensigten at danne en Forening i Lighed med „Der Pleinige Verein“ i Kaiserwerth — saaledes at hvert Medlem hyer et aarligt Bidrag paa mindst 50 Cts. og faar da høert Afskrift af Blad tilsendt med Oversigt over Stiftelsens og Sagens Gang i det hele.

I Forbindelse hermed er imidlertid en anden Plan: Den nemlig at saantale de fleste Forenings Medlemsantal naar 1,000 og over, vil det aarlige Kontingent blive rest til 1 Dollars imod, at det Medlem, der da efter at have tilført Foreningen et Aar angribes af Brystsige, har frit Ophold og Behandling paa Diakonise-Stiftelsen Sanatorium i 6 Maaneder — selvfølgelig maa han undertage sig dets Regler.

Den som maatte angribes efter at have været Medlem i 5 Aar erhoder Ophold og Behandling i 1 Aar.

Endelig vil der søges ved Smaatritter, Blade og Traktater at vække Interesse for og Kærlighed til denne Sag ved at faa Folk bragt i sød viretke Berøring med den hele Gerning som muligt.

Det er Hensigten at paabegynde dette Arbejde — saa snart de allet nødvendige Midler er for Haanden. Hermed være da denne vigtige Sag lagt frem for Guds Følt til Genskab for deres Forbøn og Kærlighed — ja, frem for hvert Menneske, som har Medlidenskab med Inge og forladte. Med Fredens Hilsen, Ederes i Herren J. Madsen, Set.

Paasfedag i Kurume.

Det er med et til Overflod fylde Hjerte, at jeg nu prøver paa at sende Eder en lille Meddelelse om, hvorledes vi har fejret en paa forunderlig Maade vellykket Paaskefest. Herren er oplyst, er jo det over al Maade vellykket Budskab, vi paa denne Dag er mindede om. Gud give, det maatte vinde mere Genlyd i vore Hjerter, da stulde vi sikkert ogsaa se mere Frugt af vort Arbejde. Det var Paa's indvirkning, at han maatte sende Kristi Opstandelses Kraft (Jil. 3, 10). Og er det ikke selvagt, at den Jesus, der var mægtig nok til at overvinde Døden, er ogsaa mægtig nok til at hjælpe os og forlene os af den Strætte, vi behøver for at fuldføre det Høere, han har betroet os?

I det Ydre var vor Paaskefest saa straalende, lys og varm, som den vel kunde være i det solrige Japan. Uvilkkaarlig ledebens ens Tanter hen paa den første Paaskefest, da en Klarhed større end Solens omfavnede den stakkels Bøgt, der havde faaet det umulige Høved at holde Jesus i Graven. Gides der et umuligere Høved? Og dog, hvor ofte forsøges det ikke endnu den Dag i Dag. Man søger at hindre Frelseren og hans Disciple i Arbejdet for Guds Riges Udbredelse; men lykkeligvis er de lige saa uformuende som hine afdøde Sovdater, der faldt til Jorden, da de saa en Engels Klarhed. Høved om de havde set selve Frelserens?

Men det var vor Paaskefest, jeg stulde meddele lidt om. Kloften 9 samlede vi til Søndagsstole. Den har gaaet godt fremad siden Antaar, dog var det ikke saa mange i Dag, som der plejer at være. Man havde traadt med Foraarsregningen, og flere af de ældste Børn maatte hjælpe til dermed. Yonemura havde dog over en halv Snes i hans Klasse, og Mrs. J. havde omtrent lige saa mange i hendes. I den første har vi de ældste Børn, nogle af dem er endog 16—17 Aar. I den sidste har vi de smaa op til 10 Aar. I min Klasse var der 10 voksne, deriblandt Tamaai, som i Fjor tom meget stadig til vore Gudstjenester, men som siden Parlamentsvalgene i Fjor Efteraar kun meget sjælden har vist sig; han havde saa meget at gøre baade før, under og efter Valget, at han syntes at miste Interesse for alt andet. I den senere Tid har han dog vist sig nu og da, særlig ved Søndagsaftengudstjenester. I Dag kom han endog med til Søndagsstolen. Der var flere, men de fleste vil jeg faa Lejlighed til at omtale senere.

Al. 10 begynde vor Gudstjeneste. Lige før Prædiken havde vi vor anden Daabshandling. To unge Mand, to gifte Kvinder og to Børn kom frem for ved Daaben at blive indlemmet i Guds Menighed. De fire voksne Personer vare blebene overhørte om Lærdagen og de Børn i længere Tid blebene underdøise, saa det jo langt fra var uventet, og dog var det med en Højele af glad Overraskelse, at jeg stod til Udførelsen af den hellige Handling. Sviltten forunderlig Naade, at Herren havde velvillig vort Arbejde i den Grad! Det er mig ikke muligt at udtale de Højele, som opfulde mig ved denne Lejlighed. Maaske behøver jeg det heller ikke; der er sikkert nogle af eder, som læse disse Linier, der vil forstaa mig, selv om jeg ikke siger mere. I vil forstaa den Undertone af Tak og Pris, der ledsagedes af indvirkelig Ven for disse, at de ogsaa en Gang maatte staa sammen med os om Guds Trone, som de nu sidder sammen med os om Alteret. — jeg ved, at I ikke alene vil forstaa mig, men ogsaa tage Del med mig i baade Takten og Bønnens. Lad mig nu fortælle Eder lidt om dem, for at I bedre kunne erindre dem og bede for dem.

1. Den første var vor egen lille Hideshima, som jeg jo tidligere har skrevet om flere Gange. Han har jo været plaget af en Mængde Tvivl. Men i den senere Tid har Herren faaet Lov til at lyse op for ham. Forleden Dag, da han var her, sagde han: „Naar man først kan tro, at Jesus virkelig er Guds Søn, saa bliver alle de øvrige Spørgsmaal besvarede som af sig selv; thi er han Guds Søn, saa er han selvfølgelig almægtig, og er han almægtig, saa er det jo en let Sag for ham at udføre et Mirakkel, selv det at opvække en Død.“ Jeg tænkte nok, at det var her Bænkelsigheden saa. Han har følt Trang til en Frelser, og Guds Mand har været saa mægtig paa hans Hjerte, at han uden fuldt ud at fatte, hvad Jesus virkelig var, dog har forstaaet, at han i ham var Liv og Salighed at vinde. Saa har Fjenden forsøgt saa længe som muligt at drage hans Opmærksomhed bort fra det centrale, bort fra Jesus selv og forsøgt at faa ham til at fikre sig blind paa det overnaturlige i Miraklerne. Han arbejder hos en Fotograf i Hakata, men sit fri Paaskefestdag om Eftermiddagen og som saa ned til os. Om Aftenen blev han overhørt, og jeg er vis paa, at I vilde have glædet Eder ved at have hørt den Velværelse, han afagde. Af Naturen er han vist lidt tilbøjelig til at se paa den mørke Side og de Vanstillelighederne gennem Forspørselsøgals. Paa den anden Side synes han at være ærlig, aabenhjertig og villig til at lade sig underdøise. Som jeg tidligere har omtalt, har han en temmelig god Uddannelse, og — jeg har det Haab, at han en Gang vil bruge den som en god Jesu Kristi Stridsmand. Han har altid søgt at bringe andre under Ordets Indvirkning ved at faa dem med til Kirke. I Aar bragte han saaledes en af sine tidligere Skolekammerater med og aflokkede denne til Vore, at han heretter vilde komme til vore Søndagsmorgengudstjenester; om han nu vil holde det, er jo et andet Spørgsmaal; vor lille Hideshima har gjort sit.

2. Den anden var en ung Mand her af Ben; hans Navn er Baba Masafichi (det første da betyder Helt, det

andet Blads, Sted, Bane, Baba betyder derfor Heltvæddelseshane; det er Familienavnet, der i Følge japanesisk Skik kommer først; maa betyder Regering, lidt Lykke). Han er ca. 23 Aar. Hans Fader har været en af Kurumes rigeste Mand, men den Vengetrøise, der for et Par Aar siden gif hen over Landet, bragte ham omtrent til Bøtkehøjen (det var et af den Mand's Huse, vi lejede, da vi for to Aar siden først prøvede at komme her i Kurume, han var villig nok den Gang, men Raboerne tvang ham til at give det op.) Netop paa samme Tid blev Baba Inge og maatte indlægges paa et Hospital; da der ikke er noget her, der fortjener Navn af Hospital, tog han til Saga. Der begynde han at tænke paa det hinsidige, og da han kunde gaa omkring igen, blev hans Opmærksomhed henledt paa de færreste Møder, som netop ved denne Tid blev afholdte i den lutheriske Kirke i Saga. Han gik til et af disse Møder, syntes godt om det og gik igen Gang efter Gang. Men paa Foraaret tom han tilbage til Kurume, og besøgte vore Møder et Par Ugers Tid, saa sluttede han til en meget affids Part af Landet, hvor han opholdt sig næsten et halvt Aar, hvorefter han tom hjem igen og blev udføret i vort holdt sig til os. Ved Overhøringen i Lærdags var jeg i højeste Grad forbauset over den Kristendomslyst, han lagde for Dagen; thi af Naturen er han indvirket og tilbageholdende; ved Møderne har han siddet saa stille, at man ikke godt kunde undgaa at tænke, at han sov; kun de Spørgsmaal, han bagefter kom med, viste, at han var langt fra at sove, tværtimod maatte have været mere aarvaagen og agtpaagende end de fleste. Han er et saa samvittighedsfuldt Menneske, at jeg vist godt kan sige, at jeg blandt Japanerne endnu ikke har fundet hans Lige. Det har særlig givet sig Udslag i en til Trods for hans Tilbageholdenhed stor Mængde Spørgsmaal, alle paa en eller anden Maade i Forbindelse med Kristendommen. Som Bidskempel kan ansføres, at han en Søndag efter endt Gudstjeneste spurgte om det vilde være ret for ham paa Hjemvejen at gaa ind til en Slægtning for at faa et sæt Løj med sig hjem, som Vedkommende havde laant et Par Dage tidligere. Hans ældre Broder, hvem Løjet tilhørte, havde bedt ham om at gøre det, og uden at overveje, at det var Søndag, havde han lovet det, saa han vilde bryde et Løfte, om han ikke gif, men vilde han nu ikke bryde Guds Bud ved at gaa? Sambvittighedsfuldt næsten til Smaatilighed, vil maaske nogen sige. Maaske, dog det gør kun, at jeg synes saa meget bedre om ham for det. Da han saaledes næsten hele Tiden har udtalt sig i Spørgsmaal, antog jeg næsten, at han manglede Gøne til selv at domme eller drage Slutninger; det gør han dog ikke, selv om han ikke har den stærpeste Dommekraft.

3. Af de to Kvinder, som bleve døbte, er den ældste ca. 28 Aar. Naade hun og hendes Mand er her fra Kurume, men det sidste Par Aar har de levet i Kina, hvor han har en forretning. Lige før de rejste derved, var han bleven en Kristen. I Fjor Efteraar tom de paa Grund af Hæledshensyn tilbage til Kurume; i det Par Uger, han var her, tom de til os, og da han ved Tilbagereisen lod sin Hustru blive her hos en ældre Søster, bad han os om at underdøise hende, da det var hendes inderlige Ønske at blive delagtig i de Kristnes Lykke. Saa ofte det har været muligt, har hun overværet Gudstjenesterne, og tillige som Regel bragt to smaa Søsterdøtre med sig. Hun er ikke nogen „Lerd“ Kvinde; det vilde sig da ogsaa ved Overhøringen; men det vigtigste, det om Synd og Naade, synes hun at have fattet ikke alene med Forstanden, men ogsaa med Hjertet. Hendes Navn er Sato Kame (Kame er et meget almindeligt Kvinde navn, det betyder Stjoldpadde); Familienavnet Sato er vanskeligt at overlatte paa Dansk, da vi, saa vidt jeg ved, ikke har noget Ord for „to“, der er Navnet paa den Blomst, der paa Engelsk kaldes Wistaria efter en amerikansk Professor; „to“ betyder Glæde.

4. Den anden Kvinde tom ogsaa hertil ved omtrent samme Tid i Fjor. Hendes Mand, der er Garnisonsapotheker med Løjtnants Rang, har været en Kristen i flere Aar. Ogsaa nogle af hendes Slægtninge, hos hvem hun tidligere boede, var Kristne og tog

hende med til Kirke, noget, som hun den Gang i højeste Grad ledebens ved. „Som Regel sov jeg“, sagde hun, jeg var aldeles ikke det mindste interesset i den Gang, og havde intet som helst Ønske om at høre, hvad Kristendommen var, langt mindre om selv at blive en Kristen. Det var først, efter at vi tom til Formosa, at jeg begynde at føle Trang til at høre Guds Ord, og der havde jeg ingen Anledning.“ Da de leter temmelig langt borte og tillige har haft en hel Del Engdom i Huset, har det været vanskeligt for hende at komme med til vore Sammenkomster ret ofte, saa vi har haft Møder i deres eget Hjem hver Tirsdag Aften de sidste tre Maaneder. Ogsaa hendes Overhøring var fuldt ud tilfredsstillende, især naar man tager i Betragtning, at hun er en Kvinde fra Landet uden særlig gode eller særlig vel udbillede Gøner, og dog er hun — saavel som den anden Kvinde temmelig langt forud for de fleste Japaneserinder. Hendes Navn er Hamatate Taki (det første, Familienavnet, betyder Strandtrøier, det er en, som vogter Kysten for at hindre fjendtlig Landgang; det sidste, som betyder Bantofald, er et meget almindeligt Kvinde navn).

5. Det ene Børn var deres, en pottelille pige omtrent et Aar gammel; i Daaben fik det Navnet Sabalo (den lyse eller Hvide).

6. Det andet var Yonemuras lille Pige, som fik det skønlige, men meget smukt Navn Tae (ta betyder talrige, mange eller megen; e betyder Naade eller Naadesbevisninger, altsaa: megen Naade eller talrige Naadesbevisninger).

I kan tro, at vi var glade. Her var ikke mindre end 6 paa en Dag, af hvilke de fire var voksne, om hvem vi havde Grund til at tro, at de ikke alene ønskede, men ogsaa havde Forudsætningerne for at komme i Livssamfund med den Gud, der frelser og frier fra Synd, Død og Dom. Jeg ved intet mere ubtrentsfuldt at sige om denne Dag end et Par Ord af Dagens Lektie: „Af Herren er det stet og underligt for vore Øjne. Denne er Dagen, som Herren har gjort, lad os fryde og glæde os paa den!“ (Sal. 118, 23, 24).

Yonemura prædicatede over Dagens Evangelium, og aldrig har jeg hørt ham saa deltalende; hele Prædiken var som en uafbrudt Kvalgang om vor Frelser's fejrlige Opstandelse; men sammen med denne triumferende Uoprijsning var der en Undertone af Advarsel, der fik Udtryk i omtrent følgende Ord: „Lad Markse til, at det var kun Jesu Disciple, der fik Del i denne overvættede Glæde, ingen anden saa ham; thi uden Tro kan ingen se ham eller faa Del i hans Opstandelses Kraft. Troen aabner Sjælens Øjne, og gør Hjertet modtagelig for ham, hans Naade og den guddommelige Kraft, hvormed han sejrede over Død, Grav og Helvede. Trænen udværet saadanne Ting, men alt andet; Bisdom, Kundskab, Dyb, Arbejde, Vre, Rang, Magt, eller hvad det nu end være maa, er her magteløse. Det var ikke nogen af de vise eller store, der fik det første Budskab om Jesu Opstandelse, men Maria Magdalene, en Kvinde, en af hvem Jesus havde udbreven sine Dødsle, en, som var udreven af og frigjort fra Djævelens Magt, ikke ved egne Anstregelser, men af Jesus Kristus selv. Det samme maa se med hver enkelt, og det stet kun ved Troen.“

(Fortsættelse paa Side 4).

Det befendtgøres herved for Slægt og Venner, at Herren hjemfaldt min fære Mand, Pastor Rudolph Bennefen, den 14. Maj i Buffalo, New York, efter 2 1/2 Aars streng Engdom i en Alder af 32 Aar. Herved bringer jeg min hjerteligste Tak for al den Kærlighed og Deltagelse, der er bleven os beviist under min Mand's Engdom og ved hans Begravelse. Prædikerne D. A. Olsen og E. Prædiken taltes for deres træsterige Ord ved Baaren. Ugleleds bebet jeg Menighederne i Oregon og Rutland, Wis., modtage min Tak for alt det gode, de beviiste os i den korte Tid, Herren forundte os der. Han velvillige eder alle derfor. „Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet.“

Anna Bennefen, Lincoln, Neb.